

PETER S. MILAN

JOSEF POSPÍCHAL

MYŠÁCI

NA PRVNÍ VÝPRAVĚ

 Pierot

VÝPRAVA DO NEZNÁMA

Dnešní den je pro myší kluky Otíka a Tomíka opravdu výjimečný. Čeká je výprava do neznáma a půjdou úplně, ale úplně sami.

„Budte opatrní,“ nabádal je táta, když se rozcházeli v předsíni u smetáku.

„Víte, že Rambousek nemá myši rád,“ pokračoval a jejich netrpělivosti si nevšímal. „Hlavně si dejte pozor na kocoura Mikeše. Sice v noci obvykle spí s paní Rambouskovou v posteli, ale je to přece jen kocour. Není radno mu věřit.“

Kluci žvýkali žvýkačku, kterou našli vyplivnutou v chodbě a o kterou se spravedlivě rozdělili.

„Páni, to bude žůžo,“ chvěli se oba nedočkavostí. Už aby je táta pustil. „Proč nás tu vlastně zdržuje? Jsme snad malí?“

Nahlas poslušně odpověděli: „Jo, budeme opatrní,“ ale dál oba světácky požvykovali. Měli v hlavičkách důležitější věci než rodičovské obavy.

Tátův starostlivý hlas samou nedočkavostí ani nevnímali.

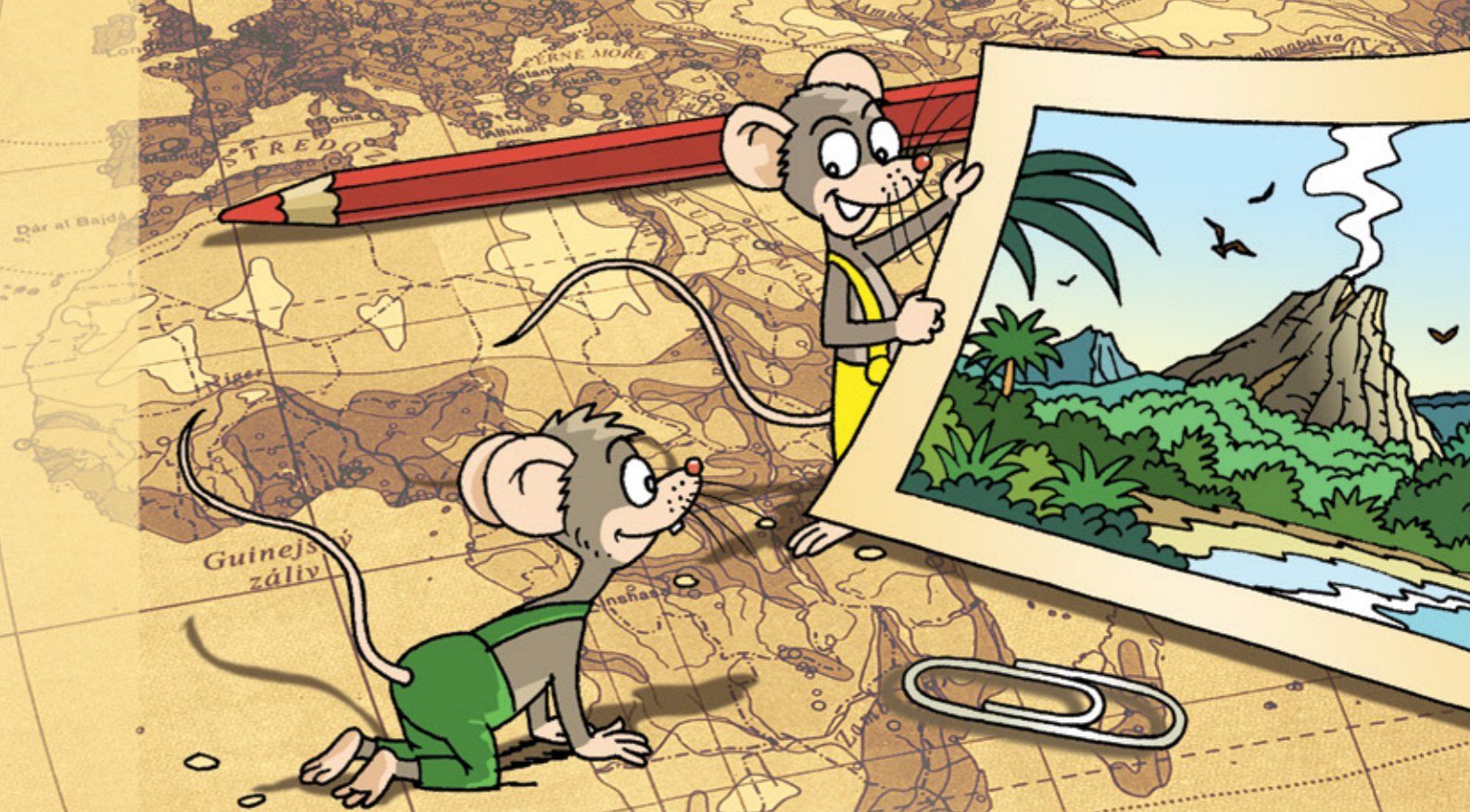
„Viděl jsem Rambouska líčit pastičky. Dal do nich úžasně vonící kousky sýra. Tak ne aby vás napadlo chtít si kousek odloupnout.“

Víte, jak vypadají pastičky?“ zeptal se jich, ale na odpověď nečekal: „To jsou ta malá prkýnka s kovovým pérem, co jich posledně přinesl plnou tašku.“

Kluci přikyvovali, jako by pozorně naslouchali, ale tátův starostlivý hlas jim šel jedním uchem dovnitř a druhým hned ven.

„No jo, tati, dáme si pozor. I na pastičky,“ netrpělivě mu skočili do řeči. „Tak už můžeme jít?“

Páni, to bude dobrodružství. Nikdo je při tom nebude pořád napomínat, Otíku, tam nechod', Tomíku, tohle nedělej... Možná najdou i něco dobrého na zub... Oba si při té myšlence olízli fousky. Už dlouho se toužili podívat dál než pár kroků od myší díry za knihovnou v domku Marie a Alfonse Rambouskových.

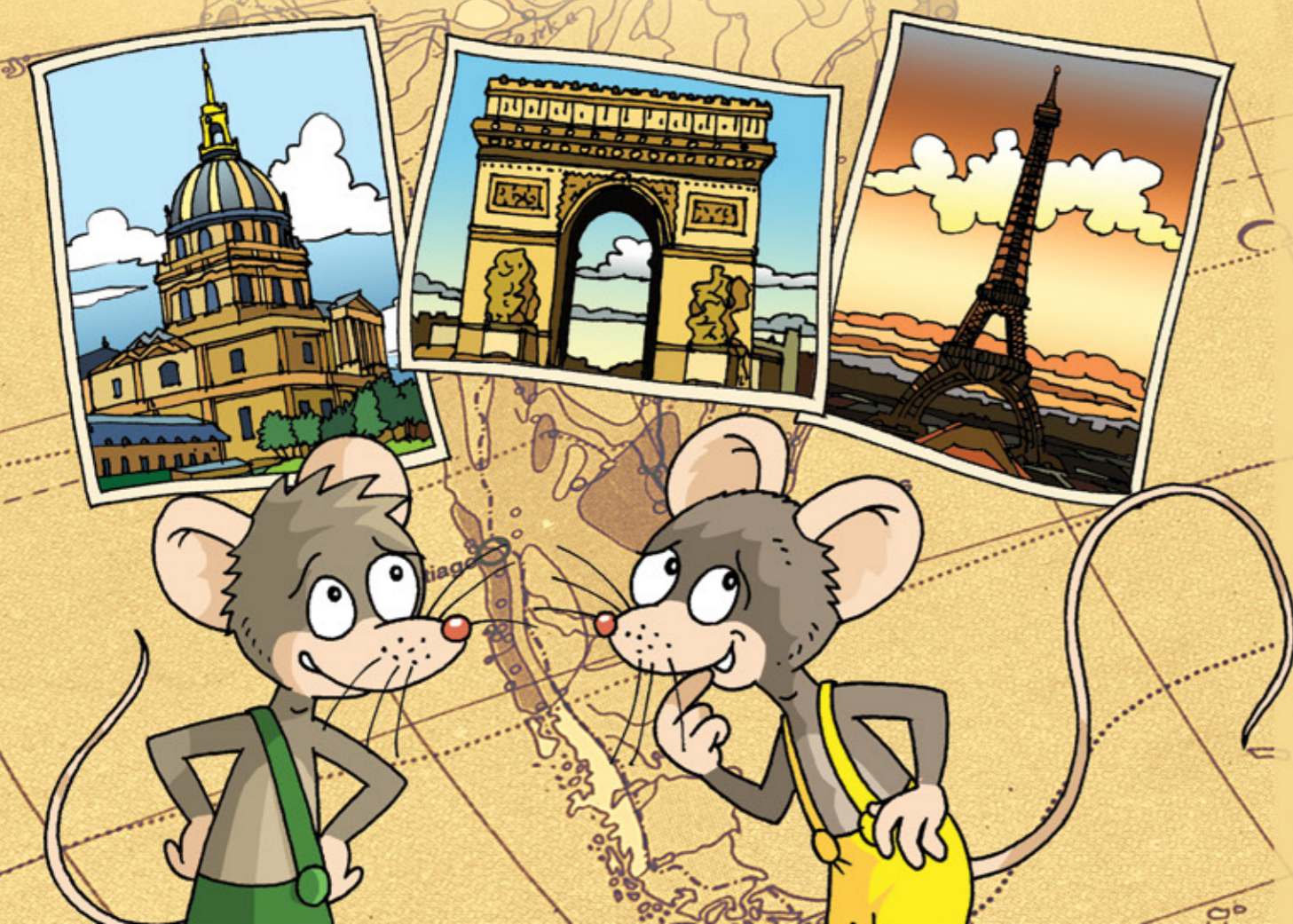
Svět si už sice prošli skoro celý; ale jen na mapě. To když je tatínek vzal do obývacího pokoje, kde na stole ležel velký atlas světa. Myšáci si prohlíželi obrázky celý večer. Rambouskovi nebyli doma, a tak hopkali po mapě sem, pak zase tam. Chvilí byli v Africe a hop, přeběhli modrou plochu vody, o které jim paní učitelka z myší školy vyprávěla, že je to moře. A už pobíhali po Evropě. Za okamžik zase stáli přímo na ledovém severním pólu. Ten tu byl namalován bíle.

Zábavné bylo, že je ani nezábly nožičky.

„Jak já bych si přál cestovat, a ne trčet v nudném zapadákově za skříní,“ huhlal Otík.

Maminka měla z jejich první cesty do neznáma těžkou hlavu. Bála se o ně, ale tatínek rozhodl:

„Nemohou se tě pořád držet za ocásek. Už jsou velcí dost a kuchyň zase není tak daleko. Musí se trochu otrkat.“

A tak tedy šli. Tatínek do spíže pro něco k snědku, Tomík s Otíkem na poznávací výpravu do kuchyně. Proběhli kolem sporáku, prozkoumali uličku za kuchyňskou linkou a pak zamířili ke stolu.

„To je vůně,“ čenichal Otík. Fousky se mu rozrušením úplně naježily. Jako magnet ho přitahoval talířek s kouskem nedojedené klobásky, který pan Rambousek zapomněl v kuchyni na stole. Pomalu, obezřetně se plížil kolem stěny, připraven dát se okamžitě na ústup, kdyby zaslechl kocoura. Za ním se plížil Tomík, o několik minut mladší bráška. Nevěřili, že už první výprava by mohla být úspěšná.

Pořádný kus klobásky však předčil jejich očekávání. Teď tu ležela před nimi, voňavá, lehce kořeněná. Mohou ji sníst do posledního kousíčku a s nikým se nedělit.

„Mňam.“

Když si břicha nacpali k prasknutí, slezli pomalu dolů, vyhnuli se opatrně všem pastičkám a schovali se v květináči s citroníkem nedaleko spíže. Leželi na zemi, nohy slastně přehozené přes okraj květináče a oddychovali. Chtěli si to ještě užít, než se vrátí domů.

V PASTI

Starý myšák zkušeně prohledával spíž, když tu najednou vypískl:

„Au!“

Chytil se za ocásek. Plandal mu jak mokrý ručník na sušáku, když venku pofukuje. Vypadalo to, že je dočista zlomený.

„Ještě že to nebyla tlapka,“ pomyslel si. „S pochroumaným ocáskem se domů dostanu,“ pomyslel si statečně.

„Že to ale byla šlupka!“ ušklíbl se chlapácky.

„Kdo mohl tušit, že právě tady za sklenicí medu bude nová pastička.“

Celé odpoledne pozoroval Rambouska, jak do nich vkládá kousky sýra, natahuje je a klade po celém domě.

„Za kamna, za pohovku, v kuchyni...

V kuchyni!!!“ blesklo mu hlavou.

Při té představě se vyděsil.

„Jestlipak jsem je na všechny pastičky upozornil?! Co když jsem na některou zapomněl?! Honem musím za nimi!“

Ocásek neocásek, hbitě šplhal z police na polici. Přešel sklenici s povidly, vydrápal se na uzenky... Chtěl seskočit na zem, ale vtom se prudce otevřely dveře.

„Co se to tu děje?“ hřímal rozespale Rambousek. Na sobě měl parádní modrou noční košili a na hlavě kulicha s bambulí, aby mu nebyla zima. Kdyby neměl pod nosem knír, vypadal by dočista stejně jako paní Rambousková.

Thlustými prsty otočil vypínačem. Celá spíž, od podlahy až ke stropu nacpaná dobrotami, se zalila světlem. Myšák stál na uzenkách jako na pódiu. Strachy ani nedýchal. Jen zuby mu cvakaly.

Rambousek si stoupl na špičky, aby lépe viděl i na horní polici. „No jasně,“ zabručel, když uviděl sklapnutou pastičku a sýr nikde. „Jsou tu myši,“ zahřměl rozzlobeně a nohou, obutou do sešmajdané bačkory, kopl do dveří. Hlučně se přibouchly. Klika se tím bouchnutím utrhla a zajela do mezery mezi poličkami.

„Teď mi žádná neuteče,“ mnul si spokojeně ruce Rambousek a oči mu žhnuly loveckou vášní.

Nejdříve přepočítal marmelády, podíval se pod skleněný poklop, kam dal zbytky sýra. Teprve teď si ho všiml.

„Mám tě,“ zaburácel a rukou mávl směrem k uzenkám.

Myšák byl však rychlejší. Na nic nečekal, seskočil na zem a zmizel za pytlek mouky. Bylo to opravdu jen o vlásek.

Chlupatá, žilnatá ruka starého pána se mu mihla těsně nad hlavou, prudce narazila do sklenice medu, která s řinčením dopadla na podlahu. Zlatavá hmota se rozlila po zemi.

To Rambouska fakt rozčílilo.

„Počkej, ty potvoro, jdu pro kocoura a ten s tebou zatočí, že se budeš divit.“

Chtěl se rychle obrátit ke dveřím, ale šlo to jen hodně pomalu. Bačkory se mu přilepily k podlaze jako mouchy k mucholapce. Už už chtěl otevřít dveře a zavolat Mikeše, ale ouha. Dveře neměly kliku. Ležela bůhvídkde.

Starý pán byl v pasti.

